

ΟΛΙΓΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Εἰς τὸ σαλόνι τοῦ Κουμουन्दούρου ἤκούοντο παντὸς εἴδους γυνῶμαι καὶ συζητήσεις· ἦτο ἡ Ἀκαδημία τῶν σαλονιῶν.

Ὅταν ὁ Κουμουन्दούρος ἔμενεν ἐκτὸς τῶν πραγμάτων μετὰ τὸ 70 καὶ ἐκείθεν, πολλοὶ δὲ ἀπέδιδον τοῦτο καὶ εἰς δυσμένειαν βασιλικήν, δὶω τῶν φίλων του συνεζήτουν, παρόντος αὐτοῦ, περὶ πολιτευμάτων· ἦτο ὁ εἰς ἐνθερμος δημοκρατικὸς, ὁ ἄλλος ἐλάλει ὑπὲρ τῆς βασιλείας. Ἡ συζήτης, ὡς ὅλαι αἱ συζητήσεις, κατῆντε καὶ εἰς τὰ δικά μας.

— Βλέπεις, ἔλεγεν ὁ δημοκρατικὸς, ὅτι ὁ βασιλεὺς μας στερεῖται καὶ *pon sens* (τοῦ κοινοῦ νοῦς.)

— Διὰ τί, τὸν διέκοψε τότε ὁ Κουμουन्दούρος, μὲ κάποιον ἐνδιαφέρον.

— Διότι δὲν ἐννοεῖ τὴν κοινὴν γνώμην καὶ δὲν τὴν ἐκμεταλλεύεται (ἡ κοινὴ γνώμη ἐφαίνετο τότε ὑπὲρ τοῦ Κουμουन्दούρου).

— Ἄ, τοῦτο, εἶπεν ὁ Κουμουन्दούρος δὲν ἀποδεικνύει τὴν περὶ τοῦ βασιλέως ἰδέαν σας, διότι καὶ ἀπὸ σᾶς κανεῖς δὲν ἀρνεῖται *bon sens* καὶ ὅπως πρεσβεύεται δημοκρατικὰς ἀρχὰς αἱ ὁποῖαι κατ' ἐμὲ εἶνε γελοῖαι.

Εἶχεν εἰσαγάγει τὸν περὶ ἀντιβασιλείας νόμον, καθ' οὗ ἐγίνοντο ἀντιρρήσεις.

Ὁ Κουμουन्दούρος μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς :
— Πρέπει νὰ μάθωμεν ν' αὐτοκυβερνώμεθα. Ἡ βασιλεία εἶνε ἀναγκαῖα ἐπὶ τοῦ παρόντος. . .

— Τὸ μακαρίτικο ἐπὶ τοῦ παρόντος. . . τοῦ Λομβάρδου, τὸν διέκοψεν ὁ Λούντζας.

— Καὶ λέγων ἐπὶ τοῦ παρόντος, εὐθὺς ὑπέλαβεν ὁ Κουμουन्दούρος, ἐννοῶ αἰῶνας.

Καὶ ὅταν πάλι τῷ ἔλεγον μερικοὶ :

— Ἐμεῖς θὰ ἐξορίσωμεν ὅλους σᾶς τοὺς συνταγματικούς καὶ θὰ συστήσωμεν Δημοκρατίαν.

— Ἄμ' καὶ ἡ Δημοκρατία σ' τὰ χέρια μου θὰ πέσῃ τοὺς ἔλεγε μειδιῶν.

*

Ἄλλοτε πάλιν ἐξελθὼν τοῦ δωματίου ἐκράτει ἐπιστολὴν καὶ ἐζήτην ἄνθρωπον διὰ τὸ ταχυδρομεῖον : ὁ ἄνθρωπος δὲν εὗρίσκετο καὶ ὁ Κουμουन्दούρος ἐδυσανασχέτει.

— Δόστε με τὸ γράμμα αὐτὸ, εἶπέ τις τῶν φίλων του παρατυχῶν, τὸ πηγαίνω ἐγὼ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ὁ Κουμουन्दούρος θέλων νὰ δοθῇ τὸ γράμμα, ἀλλὰ καὶ μὴ θέλων νὰ μεταχειρισθῇ τὸν φίλον του εἰς τοιαύτην ὑπηρεσίαν τὸ ἐκράτει, ἀλλ' ἐκεῖνος τὸ πῆρε. Τότε ὁ Κουμουन्दούρος ἤνοιξε τὴν παλάμην του ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ἓνα φράγκο καὶ 15 λεπτά.

— Δότε με, εἶπεν ὁ γραμματοκομιστής, τὸ φράγκο καὶ σᾶς φέρνω τὰ ρέστα.

— Ὅχι, πάρε καλλίτερα τὰ 15 λεπτά 'γιατί ποιὸς ξέρει πότε θὰ ξαναῖδοθούμε !

*

Ἄλλοτε πάλιν εἰς ἐκ τῶν ὁπαδῶν του νεοδιορισθεὶς εἰς μίαν θέσιν ἐζήτην νὰ διορίσῃ καὶ ἓνα φίλον του εἰς μίαν ἄλλην· ὅταν ἐπαραστενοχώρησε τὸν Κουμουन्दούρο :

— Σοῦ εἶπα, τοῦ λέγει, ὥσει εὗρίσκων διέξοδον, δὲν τὸν διορίζω, ἂν θέλῃς δός του ἐσὺ τὴ δική σου.

*

Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀποκλεισμοῦ του ὑπὸ τοῦ Βούλγαρου ἐν Ζαρνάντᾳ ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ διὰ λέμβου ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο μέρος.

Ἦτο καταιγὶς μεγάλη καὶ ἐκινδύνευσαν.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τῆς ἀριθ. 432)

Μετὰ δύο ὥρας ὁ νεανίας ἐξήρχετο τῆς οἰκίας τοῦ Ἰακώβου Βαγιάν. Ἡ χαρὰ, ἡ εὐτυχία ἀπῆστραπτον ἀπὸ τοῦ προσώπου του καὶ εἶχεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του οἶόν τι θριαμβευτικόν. Τοῦτο τοῦλάχιστον συνέτεινε νὰ εἴπωσιν αἱ γυναῖκες, ὅτε εἶδον αὐτὸν διερχόμενον.

— Τί χαρὰ ποὺ τὴν ἔχει ὁ Ἰακώβος Γρανδέν ! Δὲν μπορεῖ κἄνεις νὰ πῇ ὅτι εἶνε στρατιώτης, ὅτι ἀναχωρεῖ αὐρίον· καθένας πιστεύει ὅτι φέρει τῆς ἐπωμίδαις τοῦ λοχαγοῦ τοῦ ἀναδόχου του.

Γνωστὸν ἤδη εἶχε γίνεαι ἐν Μικρέιλ, ὅτι ὁ Ἰακώβος Γρανδέν εἶχε λάβει τὴν προτεραιάν τὸ φύλλον τῆς πορείας του.

Ὁ νεανίας διευθύνετο εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἀγρονόμου, παρ' ᾧ ἀπὸ διατίκας διετέλει ἐργαζόμενος ὡς πρῶτος μετὰ τῶν ὑπὸ ἀλλήλων τῆς ἐπαύλει.

Αἰφνης ἐν τῇ περιστροφῇ τῆς ὁδοῦ εὗρέθη κατέναντι τοῦ γηραιοῦ ἐπαίτου τοῦ Βλαϊνκούρ.

— Ἄ ! εἶσαι σὺ Γεροκάτσικα ! εἶπε.

— Μάλιστα, παλληκάρι μου καὶ κῦτταξέ με, μὲ καλὰ καὶ καινουργὴ παπούτσια χάρις εἰς τὴν ἐλεημοσύνην τῆς ὠραιᾶς κόρης. Ἀλήθεια, παλληκάρι, εἶνε ἀλήθεια ὅ,τι ἀκουσας ;

— Τί ἀκούσατε ;

— Ὅτι ἀναχωρεῖς αὐρίον γιὰ ἑπτὰ χρόνια ;

— Ἀλήθεια, Γεροκάτσικα, εἶμαι στρατιώτης καὶ ἀναχωρῶ αὐρίον.

— Φαίνεται, ὅτι δὲν σὲ λυπεῖ τοῦτο.

— Καὶ ἂν λυπηθῶ τί θὰ κερδίσω ;

— Τίποτε βέβαια. Ἄλλ' ἀδιάφορον, δὲν καταλαμβάνω..

— Τί δὲν καταλαμβάνεις ;

— Ἐκεῖνα ποὺ λέγατε πρὶν μὲ τὴν ὠραίαν κόρην. Ἐνόμιζα ὅτι εἰσθε σ' τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου σας, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια. Αὐτὸ μὲ δυσαρρεστὲι λιγάκι, παλληκάρι μου.

— Ἐσένα. Καὶ γιατί ;

— Εἶχα κἄτι νὰ σοῦ πῶ.

— Σεμένα.

— Μάλιστα.

— Πές το λοιπόν.

«Όταν δὲ διηγείτο ὁ Κουμουνδούρος τὸ συμβάν, ἔλεγε :

— Εὐρέστε πόσοι ἀπεδείχθη ὅτι ἦσαν οἱ λευθοῦχοι, οἱ ὁποῖοι μὲ ὑπενθύνουν ὅτι μὲ ἔσωσαν; Τὸ ὀλιγώτερον ἑκατὸν πενήντα!

*

«Όταν ἓνας πατριᾶς μετέβη ποτε εἰς τὸν αἰκὸν τοῦ καὶ τὸν παρεκάλει νὰ διατάξῃ τὴν ἀστυνομίαν ὅπως ἀποβάλλῃ κοινὴν γυναῖκα, ἣτις ἐσκανδάλιζε τὴν ἐνορίαν του, ὁ Κουμουνδούρος ἀφελέστατα, ἀλλὰ καὶ χριστιανικώτατα, τοῦ εἶπε :

— Πάρτε τὴν σεῖς ὑπὸ τὴν προστασίαν σας!...

*

Ἀρχαῖος λόγιος τὸν ἠνώχλει φουσερά, ζητῶν μικρὰ βοηθήματα.

«Ότε ὁ πτωχὸς λόγιος εἶχε βραχνιάσει καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀρθρώσῃ λέξι.

Πολιτικὸς φίλος λέγει εἰς τὸν Κουμουνδούρον :

— Τώρα ποῦ τοῦ πήρε ὁ Θεὸς τὴ φωνή, δὲν θὰ σὰς ἐνοχλῇ πλέον.

— Τί ὠφελεῖ! ἔπρεπε νὰ τοῦ πάρῃ καὶ τὸ χέρι του!

ΚΩΜΙΚΑ

Καὶ αἱ κηδεῖαι ἔχουσι τὰ κωμικά των ὅπως καὶ αἱ χαῖραι ἔχουσι τὰς λύπας των. Κατὰ τὸν ἀσπασμὸν τοῦ νεκροῦ ἡ ἐκδήλωσις τοῦ ἄλγους ἐνεφανίζετο ποικιλομόρφως εἰς τὰς ιδέας, εἰς τὰ αἰσθήματα, εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς, εἰς τὸ βᾶδισμα, εἰς τὸ βλέμμα καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς κινήσεις τοῦ σώματος.

— «Όχι, σὰν ἐπιστρέψῃς καὶ γίνῃς σύζυγος τῆς κόρης.

— Κι' ἂν ἀποθάνῃς; ἀπάντησεν ὁ Ἰάκωβος γελῶν.

— Τότε, παιδί μου, θὰ πάρω μαζί μου τὸ μυστικὸν εἰς τὴν τρύπαν ὅπου θὰ ρίβουν τὰ κόκκαλά μου.

— Ἄ! εἶνε κλένενα μυστικὸν; εἶπεν ὁ Ἰάκωβος σπουδάζων.

— Μὰ τὸν Θεόν.

— Γιὰ νὰ δοῦμε, Γεροκάτσικα, γιατί δὲ μοῦ τὸ λὲς ἀπὸ τώρα;

— Γιατί ἡ ιδέα μοῦ δὲν τὸ λέγει.

— Τέλος πάντων, πές μου τί θέλεις νὰ πῇς.

— Ἐν πρώτοις, παλληκάρι μου, τί γνωρίζετε περὶ τῆς κόρης αὐτῆς; Ὁ λοχαγὸς Βαγιάν σὰς εἶπε ποῦ τὴν ἔβρε;

— Χθὲς δὲν ἐγνώριζα τίποτα ἀκόμη, ἀλλὰ σήμερον πρωὶ μ' ἐπληροφόρησε πὼς ἡ Ἰωάννα ἐμεινεν ὁρφανή, ὅτι τὸν πατέρα τῆς τὸν ἐπνίξαν κακοῦργοι! τὸν Φροῦ, ὅτι ἡ μητέρα τῆς ἀπέθανε ὑπερὰ ἀπὸ κάμποσας ὥρας, ἀφοῦ γέννησε τὴν Ἰωάννα, καὶ ὅτι καὶ οἱ δύο τοὺς ἦσαν ἄγνωστοι.

— Καλὰ, βλέπω πὼς ὁ λοχαγὸς σοῦ διηγήθηκε πᾶν ὅ, τι εἴδεις.

Μήπως ἐσύ γνωρίζεις περισσότερα, Γεροκάτσικα;

— Καὶ ναὶ καὶ ὅχι.

Εἰς τὸν λατρευτὸν τοῦ νεκροῦ ὤφθη πεντάκις εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς σοφοῦ, ὡσάντις δὲ ἠσπάζετο τὸν νεκρὸν ἐξέβαλλε κατὰ γράμμα μυκηθμοὺς λέοντος.

Μία γυνή, συγγενὴς τοῦ ἀποθανόντος, ἀπὸ τῆς κλίμακας ἀκόμη ἱκέτευε νὰ μὴ τὴν μιλώσουν δι' ὅσα θὰ εἶπῃ εἰς τὸν νεκρὸν καὶ ἐξεφώνιζε ἀκαταπαύστως.

Εἰς δημοσιογράφος κρατῶν στέφανον ἐστάθη εἰς τὴν θύραν, ἔκαμε ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός, καὶ ἐν ἄλλο διὰ βιαιᾶς ὠθήσεως τοῦ πλήθους τὸν ἔφερε πρὸ τοῦ ἱκρίου. Τότε ἐστάθη πάλιν, ἐκύτταξε περίεξ, καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι τὸν ἐβλεπον, ἐξέβαλε μίαν φωνάραν δυστυπολόγιστον, τρέμουσαν συγχρόνως, καὶ ἀπολήξασαν εἰς βραχνάτα!

Μία μοιρολογίστρα μετὰ δύο τρεῖς στροφάς, αἵτινες ἐξήντησαν τὸν παιητικὸν ὁπασυρὸν τῆς, λίαν τεχνικέντως διὰ τὸν ἀγκῶνα τῆς εἰδοποίησε τὰς περὶ αὐτὴν συναδέλφους, συνεχίζων τὸν μοιρολόγι τῆς μετὰ δύο

— Βοηθᾶτέ με, βοηθᾶτέ μεεεε! ὁ χορὸς μὲ ἦχον βοηθητικὸν ἐκλαβὼν τὴν ἐπικλήσιν ὡς συνέχειαν τοῦ μοιρολογιοῦ, Βοηθᾶτε με βοηθᾶτε μεεεε ἐπανέλαβεν.

Πολλοὶ νησιῶται καταθέτοντες στεφάνους προσεφώνησαν μετὰ τὴν διάλειπτόν των, ἐν ᾗ διεκρίθησαν αἱ ὑπηρεσίαι τούτου καὶ αἱ ἐκδουλεύσει τῆς τσαὶ τὰ λοιπὰ τσαὶ τὰ λοιπὰ.

Μία κατάθεσις στεφάνου συνοδευθέντος ὑπὸ φωνῆς ἰσραηλιτικῆς ὑπενθύμησε προσευχὴν ἰσραηλιτῶν παραδόξου ἦχου καὶ λεκτικοῦ ἰδοῦ μία περικοπή: "Εστο μὲν τοῦτο ἄ-

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπάντησις.

— «Όταν θὰ γίνῃς, παλληκάρι μου, σύζυγος τῆς Ἰωάννας, τοῦ παιδιοῦ τῆς δυστυχίας, κατὰ πὼς τὴν ὀνόμαζαν ἔς τὸ Βλαϊκούρ, τότε θὰ σοῦ δώσω μερικαῖς ὑποφίαις, ποῦ νὰ μπερῇς νὰ μάθῃς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῆς καὶ νὰ ἐπαγεύῃς τὴν οἰκογένειάν τῆς.

Ὁ Ἰάκωβος ἐδράξατο τοῦ βραχίονος τοῦ ἐπαίτου.

— Πρέπει ἔμελλος νὰ μοῦ δώσῃς αὐταῖς τῆς ὑποφίαις, εἶπε μετὰ φωνῆς τεταραγμένης.

Ὁ γέρον ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Σὺν θὰ νυμφευθῇς, σοῦ τῶπα.

— Μὰ σὰν πεθάνῃς;

— Τῶς τὸ χαιρότερον.

— Ἐπειδὴ δὲν θέλεις τίποτε νὰ μοῦ πῇς, πρέπει νὰ ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸν σοι εἰς τὸν λοχαγὸν Βαγιάν.

— «Όχι, δὲν εἶμαι τῆς γνώμης αὐτῆς.

— Καὶ ἐὰν σὲ ἀνάγκασα νὰ ὁμολογήσῃς.

— Πῶς;

— Ἄν σ' ἔκαμνα ἀγωγὴν εἰς τὸ Δικαστήριον.

— Ἄμ' δὲν τὸ βλέπω πολὺ καλὸ τὸ μέσον. Φαίνεται πὼς δὲν γνωρίζεις καλὰ τὸν Γεροκάτσικα, παλληκάρη μου! ὁ Γεροκάτσικας εἶνε πεισματάρης, δὲν τὸν τρομάζουν οἱ χωροφυλάκοι μετὰ τὰ μεγάλα τους τὰ σπαθιά, οὕτε οἱ δικά-

λαβασάδρα τιχαλιμάδρα : ἱκος, τοίκος παρατοίκος κουλου-
μίκκος στεφανυίκκος κλπ.

Γραταί τινες, τῶν ὁποίων ἡ ρίς καὶ ἡ κάτω σιαγὼν ἤ-
νουντο εἰς χαριέστατον ἡμικύκλιον, ἐψιθύριζόν τι διὰ τῶν
ὀδόντων, τὸ ὅποιον ὑπενθύμιζον τὸν χορὸν τῶν γερόντων
εἰς τὸν Φάουστ.

Μερικοί, λαμβάνοντες τραγικώτατον ὕψος, ἀπαυθύνοντο
πρὸς τὴν στέγην τῆς νεκρικῆς αἰθούσας, οἷονεὶ ζητοῦντες
ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. Τὸ θέαμα, ἐν-
νοεῖται, ἦτο ἀντάξιον φρενοκομείου.

* Ἀπὸ τοῦ ἀκρωτάτου τούτου σημείου τῆς παραφορᾶς με-
τέπιπτον ἄλλοι εἰς τὸ ἀντίθετον τῆς ἀφελυῆς ἐκδηλώσεως
τοῦ πένθους. Εἶδον ἓνα κρατοῦντα στέφανον, ὅστις μακρό-
θεν ἐτι ἔρριπεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς σοροῦ μετὰ ψυχικοῦ τρόπου
τινα ἀλγους καί. . . ἀπῆλθεν !

Ἐτερος εἰσῆλθε μὲ ἀργὸν βῆμα, ἐθεώρησε τὸν νεκρὸν ὀ-
λίγον, ἐχαμογέλασε καὶ ἀνεχώρησε.

Πολλοὶ ἀπήγγειλαν στίχους αὐτοσχεδίους, ἄλλοι παρε-
σκεύαζον τοιοῦτους, τινεὶ ἠγανάκτουν καὶ ἐξέπεμπον ἀράς
κατὰ τῶν ἀντιπάλων του πολιτικῶν, καὶ ἄλλοι κατὰ τῶν
ιατρῶν. Καὶ εἰς ὁπαδὸς τοῦ Πύρλα καταθυμωμένος :

— Πήγανε καὶ φώναζαν τὸν Πύρλα, ἐνῶ μπορούσαν νὰ
φωνάζουν καὶ τὸν Πύρλα. Τὸν πῆραν τὸν ἄνθρωπον σ' τὸ
λαϊμό τους.

σταὶ μὲ τὰ μακρὰ καπέλλα, μὲ ταῖς στρεψοδικίαις τους δὲ
θὰ κατορθώσουν νὰ βγάλουν λέξι ἀπὸ τὸ στόμα μου, ἀπ' ἐ-
κεῖνα ποῦ δὲν θέλω νὰ πῶ οὔτε ἡ καρμανιόλα αὐτῇ θὰ
μὲ ἀναγκάσῃ ν' ἀνοίξω τὸ στόμά μου.

— Γεροκάτσικα, σὲ παρακαλῶ, σὲ καθικετεύω.

— Σὰν ἐπιστρέψῃς παλληκαρί μου, σὰν ἐπιστρέψῃς. Θάρ-
ρος, νέε στρατιῶτα· καλὸν ταξίδι καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν!

Καὶ στραφεὶς ὁ γέρων ἐπαίτης ἔφυγεν ὅσῳ ἡδύνατο τα-
χέως.

* Ὁ Ἰάκωβος στὰς πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος ἐν τῇ αὐτῇ θέ-
σει, ἐπειτα σείων τὴν κεφαλὴν.

— Πρέπει νὰ ἦμαι πολὺ ἀπλὸς νὰ κάθουμαι τώρα νὰ πι-
στεύω τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῦ παλῆγοι, εἶπε· εἶνε δυνα-
τὸν νὰ γνωρίζῃ περισσότερα ἀπ' τὸ νουνό μου; Μήπως οἱ
δικασταὶ καὶ ἡ ἀστυνομία δὲν ἔκαμαν τόσαις ἐξέτασες; Ὁ
Γεροκάτσικας εἶνε ἓνα, γεροπανούργος· θέλησε νὰ διασκε-
δάσῃ μαζί μου· νὰ μὲ κοροϊδέψῃ.

Γ

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣ Σ ΤΟΥ ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΥ

* Ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν ἀνεχώρει, ἦτο καθ' ὁδόν. Ὁ Ἰάκω-

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑΝ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Δρούδα, 26 Ἰανουαρίου

Γράφω ἐκ τοῦ χωρίου Δρούδα, ὅπερ ἕνεκα τῶν Ὀλυμπίων
κατέστη γνωστὸν. Ἐκ τῆς ὑψηλῆς θέσεώς που θεᾶται τις
τὴν περὶς περιοχὴν περιβεβλημένην ρωμαντικώτατον μαν-
δύαν.

Τῷ ὄντι. Βλέπεις πέραν τὸν ἐρωτικὸν Ἀλφειὸν χωροῦν-
τα ἡσύχως, ὅπως ἀνέυρη τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ Ἀρέθουσα·
περίξ ἀμπελωνας, σταφιδωνας, δάση, θαλεροὺς λόφους, θά-
λασσαν, ὀρίζοντα ἀπέραντον. Πρὸς ἀνατολὰς δὲ κάτωθι, τὰ
ἐρείπια τῶν ἀρχαίων Ὀλυμπίων, καὶ τὸ Κρόνιον ὄρος ὑπερ-
θεν αὐτῶν κωνοειδὲς καὶ φαλακρόν, μάρτυρα τῆς δόξης καὶ
τῆς καταπτώσεως τοῦ τόπου τούτου· ὁ γηραιὸς Κλάδεος
παραπλεύρως αὐτοῦ κελαρύζων φλυάρας προσπαθεῖ ἐπιμό-
νως νὰ καυαφάγῃ ἐκ νέου τὸν τῶς τεθαμμένον ἱερὸν χώρον,
ὅστις ἤδη μετὰ αἰῶνας εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Μ' ὅλην τὴν
ιερότητά του ὁ ποταμὸς οὗτος εἶνε βέβηλος, τὸ δὲ ρεῖθρόν
του παμφάγον. Δὲν φεῖδεται οὐδενός. Καὶ τὴν νεωστὶ ἀκό-
μη ζευχθεῖσαν γέφυραν, μικροῦ δεῖν κατέτρωγεν, ἐὰν τοῦ
προσφιλοῦς Δημητριάδου, ἀληθοῦς κερβέρου τῶν ἀρχαιοτή-
των ἡ μέριμνα δὲν ἔσωζεν αὐτήν.

*

* Ἀναρριχῆσθαι εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Στῆθι
εἰς τὸν ὀπιθόδομον αὐτοῦ, εἰς τὴν θέσιν ἐν ἣ ὁ Ἡρόδο-
τος ἀπήγγειλε τὰ γλαφυρὰ ἔργα του, καὶ τότε θὰ αἰσθαν-
θῇς ποῦ εὐρίσκεσαι. Θὰ καταληφθῇς ὑπὸ ρίγους ἀσυνήθους,
καὶ θὰ ταπεινωθῇς πρὸ τῶν ἐνώπιόν σου ἀπειραριθμῶν
μνημείων τῆς τέχνης. Οἱ καταπεσόντες ἀτάκτως παμμέγι-

βοι Βαχιάν, ἡ Ἰωάννα καὶ πέντε ἢ ἑξ σύντροφοι τοῦ νεαροῦ
στρατιώτου συνώδευον αὐτάν. Δωδεκάς νεανίων τρεφόντων
μεγάλην φιλίαν πρὸς τὸν νέον συνηνώθησαν μετὰ τῶν συν-
οδευόντων αὐτόν. Ὁ Φιντέλης προηγείτο τῆς συνοδείας.
Δὲν εἶχον ἐτι ἀπομακρυνθῇ κατὰ πολὺ ἀπὸ τὸ Μαρεῖλ, ἀλλὰ
εἶχον διέλθει τὴν κοιλάδα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Φρού,
ὅστις εὐρίσκεται εἰς ἀπόστασιν δύο περίπου λευγῶν ἀπὸ
τὸ Μαρεῖλ, ἐκ τοῦ μέρους ἐνθα ἐκβάλλει εἰς τὸν Σηκούαναν.
Ἦδη ἀνίρχοντο τὸν λόφον τῆς Ἀγίας Ἀννης, ἐπὶ δὲ τοῦ
ὀροπεδίου ἐμελλον δια τελευταίαν φορὰν νὰ σφίγγουν τὰ
χέρια καὶ ν' ἀποχαιρετηθοῦν.

Ἡ ὁδὸς ἦτον ὠραία μετὰ τοῦ διπλοῦ στίχου τῶν πλα-
τάνων, ὧν τὸ πράσινον φύλλωμα, ἐφ' οὗ μυρία ἄσματα πτη-
νῶν ἠκούοντο, ἀπῆστραπτεν ἐκ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ριπτομένων
πρώτων ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἡ ὁδὸς αὕτη συντέμνει τὸν λό-
φον ἐλαττοῦσα τὴν ἀνωφέρειαν αὐτοῦ καὶ περικάμπτει τὸν
φαιόχρουν γήλοπον, εἶδος ἀποκρήνου ἀποτελουμένου ἐκ
σωροῦ πελωρίων βράχων κειμένων ἐπὶ τῆς ράχους τοῦ ὄρους
καὶ ὁμοίων τῷ κυρτώματι τῆς καμήλου. Ὁ φαιόχρουν γή-
λοφος, πλήρης πετρῶν, σκοπέλων καὶ ἀποτόμων προεξοχῶν,
καλύπτεται ἀπὸ παχέος στρώματος ἀκανθῶν, ἐφ' ὧν οὐδέ-
ποτε ἐπάτησε ποὺς καὶ ὕψ' ἂς κρύπτονται πελώρια χάσμα-
τα, φρικαλέα βάραθρα. Ἀπρόσιτος εἰς τὸν ἄνθρωπον, μὴ
τολμῶντα νὰ ριψοκινδυνεύσῃ ἐν αὐτῷ, ὁ φαιόχρουν γήλο-
φος εἶναι ἡ κατοικία τοῦ ἀετοῦ καὶ τῶν νυκτερινῶν πτηνῶν.